

فصل‌نامه علمی - پژوهشی پژوهش‌نامه تاریخ اسلام
سال پنجم، شماره نوزدهم، پاییز ۱۳۹۴
صفحات ۵ - ۲۴

نقش شعوبی‌گری در انتقال میراث زندقه به اسماعیلیه

محمدعلی چلونگر^۱
زمانه حسن‌نژاد^۲

چکیده

جنبش‌های اجتماعی و سیاسی که جهان ایرانی قرون نخستین اسلامی با آن مواجه بوده است، در تداوم و میراث فکری ایران باستان‌اند. این جریان‌ها با بهره‌مندی از متون و میراث فکری پیشین در این برهه با اتکا بر تحولات سیاسی ناشی از زوال تدریجی دستگاه دینی زردشتی در پی احیای خویش برآمدند. جنبش‌های اجتماعی و ادبی متمدن زندقه و شعوبیه برجسته‌ترین این جریان‌ها به شمار می‌آیند که با تکیه و بازخوانی متون فلسفی یونان سعی در تداوم و تبلیغ مباحث عقل‌محور و مادی در جهان اسلام نمودند.

ترجمه متون فلسفی و دینی زندقه و یونانی با حمایت طبقات نخبه در این دوران، تأثیری بسزا در انتقال میراث عقلانی و فلسفی ایران باستان - که مانویت برجسته‌ترین گفتمان آن بوده - داشته است. با سرکوب و ضعف زندقه، این جریان از پوشش دینی اسلام در جهت ارائه مضامین خویش بهره برد. شباهت مبانی زندقه با اسماعیلیه، زمینه‌ساز این فرض می‌گردد که درون‌مایه‌های تفکر زندقه به واسطه جریان ادبی شعوبیه به شیعیان اسماعیلی انتقال یافته است. واژگان کلیدی: زندقه، شعوبیه، اسماعیلیه، فلسفه یونان.

۱. عضو هیئت علمی و دانشیار گروه تاریخ دانشگاه اصفهان. m.chelongar@yahoo.com

۲. دانشجوی دکتری تاریخ محلی دانشگاه اصفهان. Zamane_hasannejad@yahoo.com

تاریخ پذیرش: ۹۴/۵/۱۴

تاریخ دریافت: ۹۴/۲/۶

مقدمه

جنبش‌های فکری زندقه و شعوبیه به عنوان دو روی سکه پروتست (protest) اجتماعی و فرهنگی ایرانیان در سده‌های نخستین اسلامی در قلمرو تاریخی ایران‌شهر مطرح شد. این تحولات فکری در امتداد جریان رفرم عقل‌گرایی ایرانی بوده که از دوران ساسانیان آغاز شده بود؛ جریان فکری که با تأسیس جندی‌شاپور و حضور فلاسفه یونان در قلمرو ساسانیان بروز نمود. در واقع نخبگان فکری ایرانی با مواجه ساختن جهان اسلام و دستگاه خلافت با یک جریان فکری عقلانی با محوریت تجربه‌گرایی، انگاره‌های وحیانی و معنوی مسلمانان را به چالش کشیده‌اند. زندیقان و در تداوم آن شعوبیه به دنبال زایش گفتمانی عقلانی با لعاب اسلامی بوده‌اند، تلاش برخی از متفکران این دو جریان در اقداماتی چون جعل حدیث و رد معجزات پیامبران در همین راستا قابل تفسیر است.

با وجود این‌که زندقه و شعوبیه جریانی فکری در جهان اسلام به شمار می‌آیند، اما به دلیل برخورد شدید دستگاه خلافت با متهمان به این دو جریان و اتصال منابع تاریخ‌نگارانه به نهاد سیاست، نقل قول‌های منابع تاریخی اولیه در باب این دو جریان غیرقابل اعتمادند. شاید منابع ثانویه به دلیل دور شدن از حب و بغض‌های سیاسی ناشی از این دو جریان در قرون اولیه در انتقال تعاریف و مبانی فکری مرتبط با شعوبیان و زندیقان موفق‌تر عمل کرده و قابل اعتمادترند. از این‌رو در این نوشتار سعی شده افزون بر منابع قرون اولیه برای رهیافتن به روایات شفاف، منابع ثانویه نیز مورد تأمل قرار گیرد.

با توجه به مقدمات مطرح شده، این پژوهش بر فرضیات زیر استوار است:

- دو جریان ممتد زندقه و شعوبیه، جهان اسلام را با جریانی عقلانی در قرون اولیه هجری مواجه ساختند.

- میراث تفکر زندیقی به واسطه شعوبیان به اسماعیلیه ایران انتقال یافت.

۱. زندیق کیست؟

«زندیق» معرب واژه «زندیک» برگرفته از متون اوستایی است که پژوهشگران تا به

امروز معانی و ریشه‌های متعددی برای آن قائل شده‌اند. رایج‌ترین این معانی بر ارائه تفاسیری بر خلاف تفسیر دینی کتاب زند^۱ تأکید می‌نماید. به نظر می‌رسد اصطلاح زندیق نخستین بار از سوی روحانیون زردشتی عصر ساسانی برای مانی - پیامبر ایرانی عصر شاپور (دینوری، ۱۳۸۳: ۷۳) - و پس از وی، سران مانوی به کار برده شده، اما به مرور، موبدان و دین‌باوران زردشتی در مقابله با مخالفان و مصلحان نهاد دینی در ایران، از بار سیاسی این اصطلاح دینی در جهت تخطئه مخالفان خود بهره برده‌اند.

با گزار از ساسانیان و انحطاط زردشتی‌گری، این اصطلاح به حیات خود ادامه داد و به دایره فرهنگ لغات جهان اسلام نیز وارد شد. دامنه کاربرد این واژه در دوره اسلامی از تعریف نخستین خود نیز فراتر رفت؛ مسلمانان اصطلاح زندیق را نه تنها برای مانویان، بلکه مزدکیان، مرتدان، کفار، ملحدان، فلاسفه و تمامی افرادی که از دید آنان معارض با اسلام و دستگاه خلافت بودند، به کار بردند (طبری، ۱۳۷۵: ج ۱۲، ۴۳۱۷). در قرن دوم هجری، زندقه به عنوان یک تهمت سیاسی و دینی از سوی دستگاه خلافت برای سرکوب آزاداندیشان به کار گرفته شد؛ تهمتی که در زمره بزرگ‌ترین تخلفات شرعی و عرفی قرار گرفت و مجازات آن بی‌هیچ تسامحی مرگ بود. در عصر میانی، مراجع و منابع کلامی زندقه و فلسفه را در یک ردیف و معتقدان به این مسلک را در زمره منکران توحید و نبوت ذکر نموده‌اند، با وجود مقابله دو نهاد دین و سیاست با زندقه، شمار فراوانی از نخبگان سیاسی، علمی و ادبی، طی ادوار اموی و عباسی چون بشار بن برد، الزهری، الماجن، نوبختی و جوالیقی به این مکتب فکری گرایش یافته یا متهم شده و نهضت‌های سیاسی و اجتماعی بر پایه این تفکر سامان یافت (قزوینی رازی، ۱۳۹۱: ۴۵، ۱۹۹، ۲۰۰).

اما زندیق کیست و تفکر زندقه از چه شاخصه‌هایی برخوردار بوده که صاحب‌منصبان سیاسی و دینی در جهان اسلام سالیان متمادی از دوران اقتدار خویش را به مقابله نظامی و فرهنگی با این جریان فکری واداشت؟ منابع اسلامی، لفظ زندیق را در وقایع دوره ساسانی برای مانی و مزدک به کار برده‌اند. در یکی از این روایات به

۱. زند مجموعه‌ای از تفاسیر روحانیون زردشتی عصر ساسانی بر اوستاست.

نقل از حارث بن امروالقیس الکندی، قباد ساسانی را - که بر آیین زندقه بود - این چنین توصیف کرده است: «شاه عجمان گوشت نمی‌خورد و خون ریختن را روا نمی‌دارد» (طبری ۱۳۷۵: ج ۱۰، ۴۳۱۷). آیین مانی به عنوان سرسلسله فکری زندقه از شهوات، حرص، شراب و نکاح با زن امتناع می‌کرد و در این آیین زنا، آدم‌کشی و دزدی نیز از محرمات به شمار می‌رفت (ابن ندیم، ۱۳۶۶: ۵۹۲). در دوران خلفای عباسی، به همه گرایش‌های ثنوی از جمله مانی، مزدک و سایر گروه‌هایی که پس از اسلام بر خلاف سنت و احادیث، تأویلات گنوسی و صوفیانه از قرآن ارائه می‌دادند، زندیق گفته می‌شد، اما در دیدگاه عمومی، این عنوان به مانویان مقیم بین‌النهرین و شهرنشینان نومسلمان اطلاق می‌گردید (رضازاده لنگرودی، ۱۳۸۵: ۹۹، ۱۱۴). به نظر می‌رسد زنداقه در این دوران از نوعی بینش فلسفی مادی بهره می‌برده‌اند که چندان از قواعد شرعی رایج پیروی نمی‌کردند؛ از این رو به اباحه - یعنی مباح دانستن محرمات - متهم شده‌اند. با این حال، زنداقه قرآن می‌خوانده‌اند و از گرایش‌هایی جبرگرایانه بهره می‌بردند (قزوینی رازی، ۱۳۹۱: ۴۵۰). آنان بخشی از مباحث جدلی و کلامی در باب جبر و اختیار را در جهان اسلام با رنگی نو مطرح کردند.

مهدی - خلیفه عباسی - به قصد مقابله جدی با این تفکر، مرکزی برای مقابله و سرکوب زنداقه به ریاست عمر کلوذانی تأسیس کرد (ابن اثیر، ۱۳۷۱: ج ۱۶، ۲۶)؛ او در وصیت به فرزندش، زنداقه را این گونه توصیف می‌کند:

این فرقه‌ای است که مردم را به ظاهر نیکو دعوت می‌کنند، چون اجتناب از زشتی‌ها، بی‌رغبتی دنیا و عمل برای آخرت؛ اما کسان را به تحریم گوشت و خودداری از دست زدن به آب پاک و کشتن حشرات می‌کشاند که موجب تکلف است و گناه... پس از این مرحله به پرستش دوتا می‌کشاند؛ یکی نور و دیگری ظلمت. پس از آن همسری خواهران و دختران، شست‌وشو با ادرار، دزدیدن اطفال از راه‌ها به دستاویز رهانیدن از گمراهی به نور مباح می‌شمارند. (طبری، ۱۳۷۵: ج ۱۲، ۵۲۱۳)

هرچند مهدی عباسی در توصیف زنداقه به اغراق پرداخته، اما بسیاری از اصول اعتقادی زندیقان را ذکر کرده است. زنداقه تفکر تأویلی داشتند و جایگاه خدا را کالبد

آدمیان می‌دانستند (نوبختی، ۱۳۵۳: ۷۴). به احتمال فراوان، زندقه جریانی فرهنگی و برخوردار از اصول مترقی بوده است. گرایش طبقات شهری به این مسلک در کنار اتهام بسیاری از شعرا و علما به زندقه در عصر عباسی (جهشپاری، ۱۳۴۸: ۱۴۶) مؤید این ادعاست.

مهدی عباسی مبارزه‌ای سخت با زنداقه را در پیش گرفت. بخش درخور توجهی از متهمان به زندقه از دید وی، کاتبان و منشیان دربار خلیفه منصور بودند؛ مانند یزید بن فیض منشی منصور، محمد بن عبیدالله کاتب و حتی اعضای خاندان برمک (ابن‌ندیم، ۱۳۶۶: ۶۰۱). به بیان مؤلف *مجمل التواریخ*، بسیاری از اهل فضل (در این دوران) مذهب زنداقه گرفتند (مجهول المؤلف، ۱۳۷۸: ۲۵۰، ۳۳۸). شناخته شده‌ترین متهمان به زندقه عبارت‌اند از ابن مقفع، ابن ابی‌العوجاء، ابونواس، یزدان بخت، عبدالله بن ابی‌عبدالله وزیر مهدی که این اتهام وی را توطئه دانسته‌اند (ابن‌طباطبایا، ۱۳۶۰: ۲۵۰؛ قمی، ۱۳۸۵: ۱۹۶) و فرزند ابویوب موریانی به نام سلمان بن ایوب مکی که به زنداقه خود اعتراف کرد و سرانجام توبه نمود (جهشپاری، ۱۳۴۸: ۲۰۰). دوران خلافت منصور در دربار عباسی با حجمی وسیع از کاتبان و منشیان ایرانی همراه بود که دیوان‌سالاری حکومت نوپیان را تدارک می‌دیدند. این افراد تحت تأثیر تفکر زندیقی بوده‌اند. از این‌رو برخی محققان از جمله طه حسین مصری، زندقه را مقدمه تفکر شعوبی دانسته‌اند.

ویژگی‌های رفتاری مانند داشتن ظاهری آراسته، رسوایی (اباحه)، فسق، باده‌گساری، زبان‌درازی نسبت به دین به بهانه هزل و شوخی و نیز به عنوان مهم‌ترین ویژگی، تظاهر به اسلام را به زنداقه نسبت داده‌اند (جاحظ، ۱۹۶۵: ۱۷ - ۲۲). طبری - مورخ مسلمان - در اثرش نشانه‌هایی برای زنداقه برشمرده است؛ از جمله این‌که در بین زنان، استفاده از سرمه و ابزار آرایش، نشانی از زنداقه بود. از همسر یزید بن فضل و فردی به نام فاطمه از خاندان هاشمی نیز در زمره زنداقه نام برده شده است (طبری، ۱۳۷۵: ج ۱۲، ۵۱۷۳). هر چند دایره اتهامات به زنداقه از زردشتی‌گری و ثنویت تا الحاد را دربر می‌گرفت، اما قدر مسلم، فرد زندیق، کافر نبود (طبری، ۱۳۷۵: ج ۱۲، ۴۳۱۷)؛ چراکه خواندن قرآن در بین این گروه رواج داشت. ذکر زندقه در کتب فرق اسلام و حتی برشمردن آن در

زمره غلات نیز تأکیدی بر عدم الحاد از سوی زنادقه است. افزون بر این، بسیاری از افرادی که از آنان به نام رهبران زندیق نام برده شده، مانند ابوعلی سعید، ابوعلی رجاء و ابویحیی رئیس، اسامی اسلامی داشته‌اند (ابن ندیم، ۱۳۶۶: ۶۰۲). با تکیه بر این مبانی، شایسته است تفکر زندیقی در سده نخستین اسلامی را با برداشت‌هایی فلسفی و نوین از متن قرآن همسنگ بدانیم تا الحاد.

ورود اصطلاح زندیق به زبان عربی در نهضت ترجمه و با ترجمه آثار مانویان، ابن‌دیسان و مرقیون توسط ابن‌مقفع از پهلوی به عربی و تألیف آثاری در تأیید عقاید فوق از سوی ابن‌مقفع، ابن‌ابی‌العوجاء، حماد عجرد و افرادی از این دست روی داده است (مسعودی، ۱۳۴۷: ج ۲، ۲۹۳؛ قمی، ۱۳۸۵: ۱۹۶). در جریان نهضت ترجمه، آثار و میراث فراوانی به اشتباه یا از روی عمد به اهتمام نومسلمانان، به آسانی با نام زردشت ترجمه شد. به نظر می‌رسد متون ضد زردشتی به یادگار مانده از ایران باستان با حمایت حاکمان سیاسی در این دوران به طور ناخواسته توسط نخبگان ترجمه شده و وارد متون علمی این عصر گردیده و متون زندیقی نیز در این آشفته‌بازار، ترجمه و مورد توجه نخبگان قرار گرفته است. استفاده از نام زردشت به دلیل قرار گرفتن زردشتیان در زمره اهل کتاب و تلاش‌های ابن‌ابی‌العوجا به ادعای خودش در جعل حدیث به قصد تعدیل برخورد با ایرانیان رخ داده، چه‌بسا اگر این متون با نام غیر زردشتی ترجمه می‌شد، به اتهام کفر و الحاد بازنویسی و ترجمه آن متوقف می‌شد. استفاده از نام اهل کتاب برای فعالیت‌های زندیقی امری متداول بوده است. برخی معتقدند ابوسعید نصرانی - دبیر نامدار آل بویه که مسیحی شناخته می‌شود - در اصل زندیق بوده است (ابن مسکویه، ۱۳۷۶: ۴۰۰). وی از جمله شخصیت‌هایی است که در صورت اثبات زندیق بودن وی، در آن واحد زندیق و شعوبی بوده و در انتقال مکتوبات و شفاهیات زندیقی به عصر متأخر، نقشی مؤثر داشته است.

۲. شعوبی‌گری و اسماعیلیه

تفکر شعوبی نیز از گرایش‌های فکری موازی با زندقه به شمار می‌رود که تأثیراتی عمیق و چالش برانگیز در فرهنگ سیاسی جهان اسلام داشته است. وجه اشتراک

شعوبیه و زندقه تأکید بر عقلانیت، اومانیسیم^۱ و تفاوت عمده این دو جریان و نیز دایره هواخواهان آنان بوده است. شعوبیه، طبقه نخبگان را نمایندگی می‌کرد؛ از این‌رو تفکر زندقه، سایر اقشار اجتماعی را دربر می‌گرفت. آنچه مسلم است، شعوبیان به دلیل تأخر زمانی به بخشی درخور توجه از آثار زندیقان یا دست‌کم میراث شفاهی این تفکر دسترسی داشته، آشنا بوده و از آن تأثیر پذیرفته‌اند. زندقه با نفوذ در ساختار سیاسی دستگاه خلافت و دست زدن به اقداماتی چون جعل حدیث، فضایی مناسب برای نفوذ تفکر شعوبی و تعدیل برخورد با موالی را فراهم کردند. ابن‌ندیم معتقد بود شعوبیان با نیرنگ و پنهانی بحران‌های ناپسندی در اسلام پدید آوردند (ابن‌ندیم، ۱۳۶۶: ۲۶۷). شعوبیان و متهمان به زندقه با گام برداشتن در عرصه‌های ادبی و کلامی، دو روی سکه گفتمانی نو را در جهان اسلام رقم زدند که در آن به تأویل عقلانی از اسلام و متناسب با انگاره‌های ایرانی محوریت بخشیده شده بود.

اسماعیلیان از جمله متهمان به زندقه بوده‌اند. اعتقاد زنداقه به دو اصل ثنوی نور و ظلمت در جهان‌بینی اسماعیلی به صورت تفسیر ظاهری و باطنی در کلام الهی انعکاس یافت. به همین سبب، مظاهر ناشی از تعاریف اباحه در این عصر نیز از سوی اسماعیلی‌مذهبان قابل مشاهده بود. برای نمونه، روایاتی از دوران اقتدار فاطمیان در مصر به چشم می‌خورد که بر اساس آن در مصر دوران فاطمیان خمرخانه‌ها، میکده‌ها باز بوده و زنان و دختران را بی‌نکاح به مردان می‌دادند؛ منابع اسلامی، تظاهر به منکرات را از عادات اسماعیلیان برشمرده‌اند (قزوینی رازی، ۱۳۹۱: ۱۰۶، ۱۰۷، ۳۴۴). داعیان فاطمی و علمای دربار فاطمی از سرزمین‌های مختلف در مصر گرد هم آمده بودند و افکار و نحله‌های مختلف فکری را در میان اسماعیلیان فاطمی تزیق کردند که افکار برگرفته از ایران باستان نیز از این دایره مستثنا نبود. هر چند اباحی‌گری از اتهامات رایج مزدکیان و خرم‌دینان به شمار می‌رفت، اما به دلیل آمیختگی جریان‌های فکری در این عصر، مشخص کردن دامنه تأثیرپذیری اسماعیلیان از زندیقان یا مزدکیان دشوار است.

^۱. منظور از اومانیسیم در این‌جا تأکید بر قدرت انتخاب، دوری از تقدیرگرایی و توانایی فکری انسان است.

اختلاط اندیشه مانی و مزدک در کنار محورهای فلسفی یونانی را می‌توان میراث زندگه‌ای دانست که به دوران اسلامی انتقال یافت و با تأثیرپذیری از جریان‌های ملی ایرانی به شعوبیان انتقال یافت.

بخش قابل ملاحظه‌ای از این میراث، به واسطه عقل‌گرایان متهم به زندگه یا شعوبی‌گری به اسماعیلیه الموت انتقال یافت (دفتری، ۱۳۸۰: ۱۰۳)؛ اسماعیلیان - به‌ویژه داعیان آنان - مروج نوعی کیهان‌شناسی گنوستیکی بوده‌اند. ترکیب جمعیتی و طبقاتی ساکنان الموت نیز این فرضیه را تأیید می‌کند. بخش قابل ملاحظه‌ای از بازماندگان تفکر مزدکی - خرمی که متأثر از زندگه و شعوبیه بوده‌اند، به صورت اقلیت‌های پراکنده به اهالی الموت پیوستند. استفاده و جایگزینی زبان فارسی به جای عربی از سوی حسن صباح برای ابراز احساسات ایرانی خویش می‌تواند مصداقی از این امر باشد. شاید بتوان مدعی شد که در جامعه اسماعیلی، نخبگان و متفکران از فلاسفه، عقل‌گرایان و حتی مادیون عصر خویش و پیروان عامه از طبقات بازمانده از قیام‌های گنوسی قرون نخستین اسلامی چون قیام‌های خون‌خواهی ابومسلم در شرق و قیام بابک خرم دین تشکیل یافته بودند؛ از آن‌جا که این گروه‌ها جنبش فلسفی - اجتماعی اسماعیلیه را نزدیک‌ترین فضای فکری به غالب گفتمانی خویش یافته بودند، با وجود برخی تضادها، به رهبری حسن صباح مصالحه کردند (همو: ۱۱۵). تمامی این طبقات - از نخبه تا عوام - پیرو نوعی از جهان‌بینی ادواری در باب نبوت، وحی و مهدویت بوده‌اند که بر مباحث نور و ظلمت، حق الهی پادشاهان ایران در امامت و مهدویت در جهت برپایی کیش ایرانی تأکید داشته‌اند. این بینش ادواری بیشترین همسانی و شباهت را به تفکرات مانوی منشعب از ایران باستان داشته است (مادلونگ، ۱۳۷۷: ۱۵۰ - ۱۵۱).

مانی معتقد به گزینش ادواری انبیاء، اصل نور و ظلمت و اهمیت عناصری الهی چون عقل، فکر، تأویل و اراده بود (کریستین سن، ۱۳۷۹: ۲۶۵ - ۲۶۶). این عناصر در مبانی فکری مطرح شده در جنبش‌های اجتماعی و سیاسی قرون نخستین اسلامی همچون دهریون، زندیقان و خرم‌دینان انعکاس یافته و به وسیله نخبگان شعوبی حفظ و ترجمه شده و در نهایت به علمای اسماعیلی رسیده است. داعیان نخست اسماعیلی

مانند ابوحاتم رازی و حمیدالدین کرمانی به شدت متأثر از مادی‌گرایی و اومانیسمی بوده‌اند که تنها مرجع، متون و سنت شفاهی نزدیک به این جریان، دست‌نوشته‌های زندیقی بوده که ترجمه شده است (دفتری، ۱۳۸۰: ۲۹).

بخشی از تفکرات زندیقی به سبب شرایط سیاسی حاکم بر عصر مورد نظر در غالب جنبشی ادبی و فرهنگی به نام شعوبیه بروز یافت. شعوبیه از نویسندگان، ادبا و شعرای مورد حمایت اشرافیت ایرانی راه یافته به دستگاه خلافت تشکیل شد. این نخبگان به فقه اللغه و علم الانساب - که مرتبط با تاریخ اعراب بود - متمایل گشتند (گلدزیهر، ۱۳۷۱: ۱۹۷). بسیاری از علمای زندیق متهم به شعوبی‌گری شده‌اند و به‌عکس مانند بشار بن برد - که اشعاری در رقابت با آیات قرآن سرود (اصفهانی، ۱۳۵۸: ۷۷) - شعوبیان با تعلق دادن فلسفه و حکمت به ایرانیان (کربن، ۱۳۸۰: ۳۶۵) و ذکر مثالب اعراب به زبان شعر و سخنوری - که شیوه اعراب بود - جریان فکری منشعب از اسلام را سامان دادند که تفکر زندیقی را تقویت می‌کرد. تمرکز متفکران زندیق و شعوبی بر علوم عقلانی همچون فلسفه در ادامه تفکر عقلایی مطرح شده در تفکرات مانی است. زنادقه و سپس شعوبیان اسلام را دین عوام (امین: ۹۴) و در مقابل، تفکر خویش را در پناه عقلانیتی که شالوده آن بود، دین خواص و روشنفکران معرفی می‌کردند. از این‌رو عنوان زندیق به فلاسفه نیز داده شده است (اشپولر، ۱۳۷۳: ۳۸۰). در عصر عباسیان، شعوبیان صاحب قدرت در مناصب دیوانی، زندیقان را مورد حمایت قرار می‌دادند.

ایرانیان مدعی بودند زردشت کتابی در ۱۲ هزار جلد داشته که با حمله اسکندر از بین رفته و باید در گردآوری این میراث کوشید. از این‌رو آثار فراوانی با این رقم وسیع می‌توانست به عنوان متن زردشتی ترجمه شود. از جمله متون ترجمه شده، اثری با نام *المواید* منسوب به زردشت، مشتمل بر علوم فلسفی است که توسط فردی با نام ماهانکرد ترجمه شد. ظاهراً این اثر در دوران اسکندر از پارسی به یونانی ترجمه شده و اکنون پارسیان مدعی آن بودند. نگاهی گذرا به متون زردشتی عصر ساسانی این متون را فاقد بار فلسفی و عقلانی معرفی می‌کند که زندیقان و شعوبیان مدعی آن بوده‌اند. از این‌رو میراث عقلانی که از ایران باستان به زندیقان و سپس شعوبیان رسید،

بخشی از میراث غیرزردشتی ایران باستان بوده که در دوران اسلامی، عامدانه با نام زردشتی وارد متون علمی این عصر شد. این میراث تحت تأثیر نهضت فلسفی یونانی که وارد جهان اسلام شده بود (فلسفه نوافلاطونی) شکل زندقه یافت و یک جریان عقل‌گرا در سده‌های نخستین اسلامی سامان داد. برای نمونه به نظر می‌رسد زکریای رازی منکر نبوت از همین جریان عقل‌گرا متأثر بوده است.

در ذکر میراث عقلانی ایران باستان متون غیر زردشتی مد نظر است. ایران باستان میراثی از تفکر فلسفی را به دوران اسلامی انتقال داد که بخشی از این میراث، پهلوی و بخشی دیگر یونانی بوده و ابن‌مقفع در ترجمه این دسته از آثار، نقشی مهم داشته است. دستاوردهای فلسفی این دوران به واسطه برخی از آثار و شخصیت‌ها به دوران شیعه اسماعیلیه انتقال یافت. مکاتب فلسفی یونانی نوفیثاغورثی، مشاء و هرمسی در این برهه در عالم اسلامی هواخواهان فراوانی داشته است. در این دوره، بر اثر پاره‌ای از تحولات اجتماعی و سیاسی، مرکزیت علمی و فلسفی از بغداد و غرب ایران به شرق ایران و خراسان - که مهد میراث غیر زردشتی، مانوی و فلسفه اسلامی بوده است - منتقل شد. همچنین این امر بیان‌گر گسترده‌گی تحولات فکری و فلسفی در تمام قلمرو جهان اسلامی است. از میان مکاتب‌های فلسفی یونان، مکتب هرمسی در تفکرات اسماعیلی مؤثر افتاد که در *رسائل اخوان الصفا* قابل بررسی است. این مکتب مورد توجه افرادی چون ناصر خسرو، ابوحاتم رازی و حمیدالدین کرمانی قرار گرفت. این افراد همچنین رسالات متعددی در باب نظریات ضد نبوت رازی داشته‌اند. نظریه لذت رازی که مورد توجه اسماعیلیه واقع شده، تحت تأثیر دیدگاه فلسفه هرمسی و اصول پنج‌گانه خالق، نفس، ماده و زمان بوده است (کرین، ۱۳۸۰: ۳۶۹). رازی همچون زنداقه، منکر نبوت و پیرو شیوه‌های گنوسی و در فلسفه اخلاق تحت تأثیر سقراط بوده است. به دلیل دل‌بستگی متفکران اسماعیلی به رازی اندیشه‌های زندیقی که رازی حامل آن بوده، به مبانی فلسفی اسماعیلیه تبدیل شده است. در برخی متون نیز از شیعیانی یاد شده که تظاهر به تشیع می‌کردند، اما در اصل مانوی بوده‌اند؛ مانند ابو عیسی محمد بن هارون وراق (نویختی، ۱۳۵۳: ۱۰۵). پیش از این عصر نیز مانویان عصر ساسانیان بسیاری از مضامین و اصطلاحات یونانی را در اجتماعات خویش وارد کردند. برای

نمونه، مانویان اصطلاح «عید بما» را برای سالروز شهادت نبی خویش به کار می‌بردند که واژه‌ای یونانی در معنای منبر بوده است (کریستین سن، ۱۳۷۹: ۲۸۳). به نظر می‌رسد تأثیرپذیری مانویان از فلسفه یونانی از عصر مانی آغاز شد و ابتدا در آثار فلسفی مانوی چون کنز الاحیاء نمود یافت. این جریان با با سقوط ساسانیان و خروج از دوران شدت عمل زردشتیان، برهه‌ای از آزادی فکری برای این طبقه در جهت گسترش آرای عقلانی و اومانیستی منعکس شد. متون زندیقی در این دوران، از رنگ عقلانی و به‌ویژه فلسفه یونانی، هر چه بیشتر برخوردار شده و در نهضت ترجمه در کنار متون زردشتی و یونانی به عربی انتقال یافته است.

فلسفه اخلاق از مضامین عمده و مشترک زنداقله، شعوبیه و اسماعیلیه بوده است. اگر افرادی چون رازی را نماینده فضای فکری عقلانی این دوران و وارث این سه دیدگاه بدانیم، وی تحت تأثیر سقراط بوده است (کرین، ۱۳۸۰: ۳۷۳). موضوع جبر و اختیار نیز از محورهای چالش برانگیز در بین متفکران این دوره به شمار می‌رفت که رفته‌رفته به سوی یونانی‌تر شدن (فلسفه نوافلاطونی) متمایل شد. این موضوعات در بین زنداقله به عنوان مباحث فلسفی مطرح بود، اما با مطرح شدن جنبش‌های مزدکی و خرمی پس از مرگ ابومسلم، به سوی فراگیر شدن در بین تمامی طبقات و اجتماعی‌تر شدن گرایش یافت. از این عصر شخصیت‌های برجسته زنداقله، متهم به تشیع شده‌اند (نوبختی، ۱۳۵۳: ۱۰۵). بسیاری از عناصر فکری زنداقله در تشیع اسماعیلی انعکاس یافت. در این بین تنها جریان فکری مقتدر در جهت انتقال تفکرات پیشین، جریان شوبیه بوده است.

با سرکوب مانویان، بخش قابل ملاحظه از آنان به شرق ایران و ماوراء النهر پناه بردند. برخی متون جغرافیایی دوران اسلامی از نقاطی چون هیطل در شرق اسلامی یاد کرده‌اند که روستاییان آن به نام سپیدجامگان خوانده می‌شدند و آیینی نزدیک به زنداقله داشتند (مقدسی، ۱۳۸۵: ۴۷۴)، در دوران ولید بن عبدالملک اموی، زنداقله بسیاری در خراسان ساکن و مورد حمایت دستگاه خلافت بودند (ابن‌ندیم، ۱۳۶۶: ۵۹۴). این روایات، بیانگر تداوم اندیشه مانوی یا فرق متأثر از آن در شرق ایران است. به نظر می‌رسد جغرافیای شرق ایران یا همان خراسان تاریخی، خط پیوند زنداقله و شعوبیه

محسوب می‌شده است. از همین جغرافیا تفکرات یونانی - شاید از طریق کلونی‌های یونانی چون باکتریا - مانی زندیق بزرگ، فلسفه یونانی به‌ویژه از نوع نوافلاطونی را به همین سبب دریافت؛ چراکه مانی دیدگاهی تلفیقی از تفکرات و مذاهب عصر خویش داشته و بی‌شک فلسفه یونانی برخوردار از عنصر عقلانیت نقشی عمده در تفکرات زندیقی ایفا نموده است.

بومسلمیه به عنوان پیروان ابومسلم در زمرة زنادقه قرار گرفته‌اند (شهرستانی، ۱۳۳۵: ۲۵۰). ابومسلم خراسانی و حامیان وی در این ناحیه از حامیان نهضت ترجمه نیز به شمار می‌آمدند. شهر مرو نیز به عنوان کانون شعوبی‌گری از کتابخانه‌هایی برخوردار بوده که بی‌شک متون فراوان یونانی و زندیقی را در خود جای داده بود. جغرافیای شرق ایران را باید کانون نفوذ فلسفه یونانی در ایران باستان دانست که پس از اسلام در پوشش زنادقه و سپس دانشمندان شعوبی برخاسته از خراسان تداوم یافت.

بخش قابل ملاحظه‌ای از مبانی اعتقادی زندیقان به عنوان میراث معنوی و شاید عقلانی ایرانیان به گروه‌های مختلفی از غالیان و صوفیان در گوشه و کنار ایران انتقال یافت و تا به امروز به حیات خود ادامه داده است. برای نمونه برخی منابع، کرامیان را در زمرة زنادقه گنجانده‌اند (مجهول المؤلف، ۱۳۶۶: ۳۳۹). اسماعیلیه نزاری ایران، مطرح‌ترین این گروه‌ها و نماینده بدکیشی ایرانیان در این عصر به شمار می‌رود. به احتمال فراوان از جمله کانال‌های انتقال میراث زندیقی به عصر متأخر خود، شعوبیان بوده‌اند؛ چراکه جنبش اجتماعی مطرح دیگری در این حد فاصل ایجاد نشد. افزون بر این، منابع به صورت ناگهانی انتقال اطلاعات خود در باب زندیقان را قطع می‌کنند. در این وضعیت منطقی‌ترین دلیل این قطع اخبار را باید پیوستن پیروان این مکاتب به گروهی مطرح‌تر همچون اسماعیلیه دانست. منبعی از عصر مغول که با این وقایع فاصله زمانی اندکی داشته، این فرقه را این‌گونه معرفی کرده است: اسماعیلیان معتقد بوده‌اند ظاهر شریعت را باطنی است که بر اکثر مردم پوشیده است. آنان از برخی اندیشه‌های فلسفی یونان و مذهب مجوس - که شامل تفکرات مانی و مزدک بوده - نیز الگو گرفته‌اند، اما در پوشش اسلام بر طریقت کیسانیان رفتند. اسماعیلیان برخی از محرمات را جایز می‌دانستند؛ برای نمونه این دیدگاه است: «امام هرچه کند حق است. اسماعیل

را از شراب خوردن خلل و نقصانی نیست» (جوینی، ۱۳۸۵: ج ۲، ۱۱۵). به نظر می‌رسد چشم‌پوشی از محرّمات در بین اسماعیلیان متأثر از اندیشه زندقان بوده است. نفوذ فلسفه یونانی در ایران را نباید نادیده پنداشت. هرچند آغاز گرایش به میراث فلسفی یونان را عصر نهضت ترجمه در دوران اسلامی در نظر گرفته‌اند، اما پیش‌تر در عصر ساسانیان نشانه‌هایی از رسوخ تفکرات فلسفی یونان در قلمرو ایران به چشم می‌خورد. این شیوه می‌کوشید خلقت جهان مادی را از سوی خالق غیرمادی، به طور عقلانی اثبات نماید (دفتری، ۱۳۸۰: ۱۳۵)؛ تفکراتی که می‌توانسته از سوی زنادقه نیز مورد بهره‌برداری قرار گیرد و با واسطه به دست شعوبیان و سپس اسماعیلیان به عنوان مدعیان اسلام افتد. جریان فکری اسماعیلی را باید حرکتی عقل‌گرا دانست که با معیارهای گفتمانی عصر خویش همخوانی داشته است. هرچند اثبات تأثیر حکمت و عقلانیت یونانی بر زنادقه دشوار به نظر می‌رسد، اما وجوه اشتراک مبانی فلسفی اسماعیلیه و فلسفه هرمسی یونان امری قابل بررسی است.

از حدود و تعاریفی که منابع دینی از زنادقه ارائه داده‌اند، به نظر می‌رسد زندقان از منظر عقیدتی به دو شاخه عمده منکران حتمی معاد (دهریون) و منکران معاد جسمانی قابل تقسیم‌اند که دسته دوم، معاد را پدیده‌ای عقلانی و غیرحسی می‌دانستند (غزالی: ۷۱). دیدگاه زنادقه گروه دوم، شباهت و نزدیکی فراوانی با عقاید اسماعیلیه در باب معاد دارد. خرم‌دینان نیز به عنوان برداشتی از آیین مزدکی - که در زمره زنادقه می‌گنجد - عقل را بخشی از اندام جسمانی انسان می‌پنداشتند که با پایان حیات مادی، نابود شده است. از این رو امکان برخورداری از حواس پنج‌گانه یا معاد جسمانی پس از مرگ امکان‌پذیر نیست.

در دوران تشکیل دولت اسماعیلی در الموت، از نافرمانی گروهی به نام پارسیان یاد شده که از بازماندگان خرم‌دینان بوده و از آذربایجان در الموت ساکن شده بودند. نافرمانی و شدت عقاید در بین این گروه، موجب نارضایتی حسن صباح از آنان شد. این روایت بیان‌گر وجود ارتباط بین برخی گروه‌های زندیق همچون خرم‌دینان با اسماعیلیه است. باقی‌ماندگان زنادقه پس از سرکوب‌های مکرر دوران عباسیان به عنوان یک اقلیت در بین اسماعیلیان تحلیل یافته‌اند و بی‌شک عقاید و باورهای دینی خویش

را در جامعهٔ اسماعیلی اثربخش می‌دیدند.

ناصر خسرو قبادیانی از نمونه‌های بارزی است که با فلسفهٔ یونانی آشنا بوده است. او خاستگاه خراسانی داشته و سالیانی را به عنوان داعی اسماعیلی در خراسان گذراند. ناصر خسرو در منظومهٔ فلسفی‌اش به نام *زاد المسافرین* به اعتقاد خویش به تأویل به عنوان یکی عناصر اندیشهٔ مانوی اشاره می‌کند. وی معانی باطنی از بهشت، جهنم، دوزخ و کلام قرآن قائل است و شیوهٔ صوفیان در دین‌داری را بر روش متشرعه برتری می‌دهد. از تعبیر باطنی جالب توجه ناصر خسرو، تعبیر وی از ملحد است. در نظر او ملحد کسی است که برای فهم اصول دین اصرار بی‌جا می‌کند. این شیوه در بین زنادقه و یونانیان نیز رایج بوده است. هرچند اسماعیلیان بر این شیوه بوده‌اند، اما شباهت فراوان این دیدگاه با فلسفهٔ هرمتی یونان، یادآور و مؤید تأثیرپذیری ناصر خسرو و هم‌مسلمانان اسماعیلی وی از عقل‌گرایی و شیوهٔ فلسفی یونان است. افزون بر این، ناصر خسرو با مذاهب دیگر همچون مجوسان، ثنویان و فلاسفه آشنا بوده و حتی اثری در باب علوم یونانی را به وی نسبت داده‌اند و به زندقه متهم شده است (قزوینی رازی، ۱۳۹۱: ۳۲۸؛ صفا، ۱۳۶۷: ج ۱، ۳۴۸، ۳۶۴).

زنادقه به دلیل ارائهٔ برداشتی نو از اسلام و متناسب با انگاره‌های عقلانی به شدت مورد اتهام بوده‌اند. ابن مقفع در ترجمهٔ یکی از آثارش می‌گوید: «آنچه چشم نمی‌بیند، عقل نمی‌پذیرد.» این دیدگاه ادامهٔ تفکر مانی در نفی معجزات پیامبران بوده است (ابن ندیم، ۱۳۶۶: ۵۹۶)؛ میراثی که پس از اسلام به عنوان یک سنت عقلانی به نومسلمانان متهم به زندقه انتقال یافت.

اصل رد معجزات پیامبران در مبانی فکری زندقه، اهمیتی درخور داشته است؛ به طوری که بیهقی با وجود فاصلهٔ زمانی از دوران شکوفایی تفکر زندقه در جهان اسلام، در تعریف خود از زندقه، آنان را کسانی می‌داند که معجزات پیامبران را از فلک و کواکب می‌دانند و منکر دوزخ‌اند (بیهقی، ۱۳۷۴: ۱۵۳). حنبلیان نیز به عنوان مخالفان تفسیر عقلانی از دین - سستی‌ترین شاخهٔ فقهی اهل سنت - با معیارهای عقلانی زندقه به شدت مخالفت می‌کردند (رضازاده لنگرودی، ۱۳۸۵: ۱۰۰).

از نگاه کارگزاران نهاد خلافت، تظاهر به اسلام و عقلانیت، مهم‌ترین

شاخصه زندیقان به شمار می‌آید؛ اما پیروان زندقه اعمال خویش را نه تظاهر به اسلام، بلکه برداشتی نوین از آیین اسلام می‌دانستند که ضمن انتقال میراث عقلانی - معنوی ایران باستان، هویت ملی ایرانیان نیز در آن انعکاس یافته بود. این‌که زندقه از چه عنوانی برای خویش بهره می‌برده‌اند، به دلیل کینه‌ورزی منابع اسلامی مبهم مانده است. مسلماً در صورتی که تفکر زندیقی در ضدیت و نفی کامل اسلام بود، منابع اسلامی به طور مکرر از بار معنایی تظاهر به اسلام بهره نمی‌بردند و نهاد دین به طور آشکار به نام کفر و ارتداد و بدون نیاز به اقرار از سوی متهمان اقدام به حذف و کشتار آنان می‌کرد؛ در حالی که بسیاری از متهمان به زندقه پس از توبه و مجازات به دستگاه حکومت بازگشتند.

انتقال مرکز ریاست زندقه از بین‌النهرین به خراسان و شهر سمرقند در قرن پنجم هجری حادثه‌ای قابل تفسیر است (ابن ندیم، ۱۳۶۶: ۶۰۲). علمای متعددی نیز مانند ابوحنیفه عمر بن سلمه نیشابوری، با تفکر زندقه و شعوبی از خراسان برخاسته‌اند (نویختی، ۱۳۵۳: ۷۴). فیلسوفانی همچون فارابی، نسفی و ابوزید بلخی فلسفه نوافلاطونی و هرمسی یونانی را در خراسان مطرح کردند (جبری، ۱۳۸۰: ۱۴۸). خراسان در کنار برخورداری از تفکرات فلسفی و متفکران عقل‌گرا، به عنوان کانون حامیان ایرانی عباسیان و شعوبی‌گری در این برهه مطرح بوده است. نصر بن سیار آخرین والی اموی خراسان، شعری با مضمون رشد ایرانی‌گری در خراسان دارد:

از هر کجا هستی بیرون بیا، بدرود اعراب، بدرود اسلام. (گلدزیهر، ۱۳۷۱: ۱۵۶)

خراسان و شرق ایران از جمله کانون‌های برخورد دو تفکر زندیقی و شعوبی به شمار می‌رود؛ دو تفکری که ضمن تأکید بر ایرانی‌گری، با مبانی زردشتی بازمانده از ساختار ساسانیان مقابله می‌کرد.

وقوع قیام‌های متعدد در شرق ایران مانند قیام سنباد، اسحاق ترک، المقنع و به‌آفرید در آغاز عصر عباسی، تلاشی برای تثبیت تفکر زندقه بود که از سوی نخبگان شعوبی حاضر در نهاد سیاست حمایت می‌شد. این قیام‌ها آمیخته و دستاورد مبارزات دو جریان زندقه و شعوبیه با قصد تشکیل دولت ایرانی بوده‌اند. شهر مرو به عنوان یکی از

کانون‌های فکری و مبارزاتی شرق ایران، کتابخانه‌های بسیاری داشت و حتی ابومسلم قهرمان ملی این قیام‌ها از حامیان نهضت ترجمه به شمار می‌آمد (گوتاس، ۱۳۸۱: ۶۷، ۷۰).

مبانی نظری مطرح شده از سوی زنداقه، به وسیله شعوبیان، به اسماعیلیه نزاری ایران انتقال یافت. محمد بن حسین دندان از متفکران نخستین اسماعیلیه از شعوبیان بوده است (اشپولر، ۱۳۷۳: ۳۱۵). افزون بر این، مادلونگ در اثر تحقیقی خویش به گروهی از زندیقان با نام پارسیان اشاره می‌کند که به اسماعیلیان پیوستند. عنوان پارسی برای این گروه، نماینده تفکر ملی شعوبیه است. اسماعیلیه جدا از ادعاهای سیاسی و مذهبی خویش، جریانی فلسفی بوده‌اند (جابری، ۱۳۸۰: ۱۵۲) که از میراث فلسفی زنداقه به واسطه متفکران شعوبی که به اسماعیلیه تمایل یافتند، بهره گرفته‌اند.

نامشخص بودن حدود تعاریف زنداقه به عنوان یک جرم و اختلاط آن با شعوبی‌گری در عصر عباسی، تفکر زنداقه را به عنوان منشی روشنفکرانه - نه مکتبی سیاسی و دینی - نزد طبقات مختلف مطرح کرد. تفاوت دو جریان روشنفکرانه زنداقه و شعوبیه در قرون نخستین اسلامی، دایره حامیان آن بود. شعوبیه از میان نخبگان سیاسی و ادبی جامعه ایرانی نشأت یافت، اما تفکر زنداقه - که نسبت به شعوبیه از تقدم زمانی نیز برخوردار است - در بین اقشار و اقوام مختلف باب شد. تفکر شعوبی که به دلیل گفتمان نژادی (ملی‌گرایی ایرانی) حاکم بر آن در دوران تهاجر نژادی امویان، ناممکن می‌نمود، در مقابل جریان‌های فکری مانند زنداقه که دارای قالب اعتقادی بودند، مخالف چندانی نداشت. حتی برخی از خلفای اموی متهم به زنداقه شدند و آموزگاران از بین زنداقه عصر خود داشته‌اند؛ برای نمونه، جعد بن درهم، آموزگار مروان خلیفه اموی بر آیین زنداقه بود (ابن ندیم، ۱۳۶۶: ۶۰۱). ولید بن یزید اموی نیز زندیق بود و مسلمانی را تحقیر می‌کرد (مجهول المؤلف، ۱۳۷۸: ۳۱۰). در مقابل، عباسیان به دلیل داعیه دین‌داری با جریان‌های دینی به شدت برخورد می‌کردند، اما با ملی‌گرایی - که شعوبیه از جمله آنان است - مخالفت چندانی نداشتند.

در واقع اتهام به زنداقه، اتهامی اثبات‌نشده به شمار می‌رفت؛ چرا که به‌سان سایر مکاتب دینی، اعمالی خاص برای پیروانش در نظر گرفته نشده بود و تنها اقرار فرد

متهم، موجبات مجازات وی را فراهم می‌آورد. کمتر منبعی در تاریخ اسلام می‌توان یافت که اصطلاح زندقه را به کار نبرده باشد. همین امر بیان‌گر رواج روزافزون این مسلک در دوران خلفای عباسی و اموی است. اما از شعوبی‌گری به عنوان یک اتهام سیاسی کمتر می‌توان اطلاعاتی در منابع یافت. زندیقان اغلب متهم به شعوبی‌گری بودند، در حالی که شمار فراوانی از متهمان به زندقه پذیرای اتهام خویش شده‌اند. به نظر می‌رسد زندقه و شعوبیه دو روی سکه از گفتمانی نوین از اسلام بوده‌اند، نه در ضدیت با آن؛ زیرا عقلانیت و اومانیزم اسلامی را وجهه خویش ساخته بودند.

نتیجه‌گیری

تاریخ جریان‌های فکری و تحولات اجتماعی ناشی از آن در ایران همواره فرایندی مداوم و پیوسته بوده است. هرچند ایرانیان به‌سان سایر ملل مشرق‌زمین در مباحث معنوی به شدت تحت تأثیر آموزه‌های ماورایی بوده‌اند، اما از دوران ساسانیان با ورود جریان‌های فلسفی و عقل‌گرا در بین نخبگان، بسیاری از مضامین خشک زردشتی به چالش کشیده شد. فلسفه یونانی و هندی در کنار مضامین گنوسی بنابر شرایط حاکم بر جهان آن روز در ایران نیز رسوخ کرد. مانی - مصلح دینی ایرانیان - با در هم آمیختن این مضامین، دستمایه‌ای مناسب از فلسفه و عقلانیت را در پوشش زردشتی‌گری برای جامعه ایرانی ارائه نمود. مانی به سبب ارائه تفاسیری متفاوت و نو از مضامین دینی و آمیختگی آن با عنصر عقل، فلسفه و تأویل به زندیق مشهور شد. تا سده‌های بعد، به پیروی از این لقب، نوگرایان و دگراندیشان عرصه فلسفه و عقلانیت با نام زندیق شناخته می‌شدند.

تفکرات مانی در اواخر دوره ساسانی در جنبش مزدک جنبه‌ای مادی، سیاسی و حتی عوام یافت. دایره پیروان این تفکر در سطح طبقات فرودست گسترش یافت؛ اما به دلیل سرکوب و سلطه سیاسی گفتمان قدیم زردشتی، فضای فکری مساعد برای رشد و توسعه آن صورت نپذیرفت. با سقوط ساسانیان و زوال آیین زردشتی، اندیشه زندقه که شاید در این دوران ترکیبی فلسفی - عقلانی از مانویت و مزدکی‌گری بوده در بین

ایرانیان از جاذبه فراوانی برخوردار شد. سرکوب نشدن گرایش‌های دینی غیر اسلامی از سوی دستگاه خلافت اموی سبب شد این جریان فکری فضایی مناسب در توسعه و تبلیغ مضامین عقلانی و فلسفی خویش در جهان اسلام بیابد؛ قرون نخستین اسلامی را باید دورانی مناسب برای پی‌ریزی و تحکیم مبانی فکری زندگانه دانست. زندگانه در این دوران با استفاده از روند نهضت ترجمه و دسترسی بیشتر به متون فلسفی یونانی، از یک سو بر عمق مباحث فکری خویش و از دیگر سو بر دایرهٔ هواخواهان خویش در بین طبقات مختلف اجتماعی افزودند. زندگانه در قرون نخستین اسلامی ضمن توسعهٔ مباحث فکری و فلسفی در فرایندهای سیاسی و اجتماعی نیز تأثیرگذار بوده‌اند. برخی از خلفای اموی مشاوران و مربیان از بین این گروه داشته‌اند یا شمار فراوانی از علما و ادبای این عصر به طور روشن به زندگانه متمایل بوده‌اند.

محورهای بحث‌برانگیز در این دوره همچون جبر و اختیار، حدوث و قدیم بودن قرآن و... به شدت از زندیقان متأثر بوده است. نکتهٔ محوری اختلافات و شاید نقطه ضعف زندیقان در برابر مسلمانان، موضوع رد وحی، معجزات و کرامات پیامبران: بوده است. این محورها با ترجمه آثار فلسفه یونانی به‌ویژه فلسفهٔ هرمسی و مطرح شدن لزوم تأویل از شدت برخوردار شد. طیف وسیعی از طبقات اجتماعی ایرانی در کنار نخبگان فرهنگی عرب به این تفاسیر عقلانی متمایل شدند. از دیدگاه نگارنده، در این دوران جهان اسلام با یک جریان یا حتی جنبشی اجتماعی البته خاموش از فلسفی شدن، عقل‌گرایی و رد و حیانت الهی روبه‌رو بوده است. شمار فراوان دانشمندان هواخواه این جریان و قیام‌های اجتماعی که در ادوار بعدی تاریخ به وقوع پیوسته، دال بر پتانسیل فکری و اجتماعی بوده است که زندگانه در این برهه با عمق بخشیدن و سرمایه‌گذاری فکری جدی در پی نایل آمدن به آن بودند.

با پیدایی خلافت عباسی به دلیل بهره‌گیری از مضامین اسلامی، از زمان مهدی عباسی تلاشی مستمر برای رد و سرکوب متهمان به مادی‌گرایی و زندگانه صورت پذیرفت. اما این بار به دلیل نفوذ سیاسی طبقات فرادست ایرانی در دیوان‌سالاری عباسی شیوه‌ای از گفتمان ادبی و ملی به نام شعوبیه به عنوان حافظ و منتقل‌کنندهٔ مباحث فلسفی یونانی، مانوی و مزدکی مطرح شد. از بین زندیقان افراد متعددی به شعوبی‌گری

متهم شده‌اند و به‌عکس، آنچه مسلم است عقل‌گرایی وجه مشترک شعوبیه و زنداچه بوده است. وقوع قیام‌های اجتماعی و سیاسی همچون قیام‌های شرق ایران به خون‌خواهی از ابومسلم و قیام بابک از همین جریان سرچشمه یافته است. این جریان‌های فکری به بیانی ابتدایی از درون‌مایه‌های مادی، فلسفی و حتی نوعی از پوزیتیویسم ابتدایی بهره می‌برده‌اند. با سرکوب این جمعیت‌ها در سطح نخبگان و عوام، بخشی از بازماندگان این رفرم فکری به اندیشه تأویلی اسماعیلی که از وجوه مشترک بیشتری با زنداچه برخوردار بودند، متمایل شدند. بسیاری از متون زندیقی و فلسفی یونان که در این دوران در جهان اسلام رواج یافته بود، به دلیل ضاله بودن نابود شد یا در حد یک سنت شفاهی در بین نخبگان دست به دست گشت. به نظر می‌رسد جریان فرهنگی شعوبیه تنها پل ارتباطی انتقال مضامین عقل‌گرا به اسماعیلیان بوده است. حتی برخی از داعیان نخستین اسماعیلی همچون میمون بن سالم قدام، متهم بر آیین زنداچه پرورش یافته بودند و حتی آثار آنان به طور آگاهانه یا ناآگاهانه منتقل‌کننده مضامین فلسفه هرمسی، کیهان‌شناسی مانوی و معیشت اجتماعی مزدکی بوده است.

منابع

- ابن طباطبَاء، محمد بن علی (۱۳۶۰ش)، *تاریخ فخری*، ترجمه: محمد وحید گلپایگانی، تهران، بنگاه ترجمه و نشر کتاب.
- ابن مسکویه، احمد بن علی (۱۳۷۶ش)، *تجارب الامم*، ترجمه: ابوالقاسم امامی و علی نقی منزوی، تهران، توس - سروش.
- ابن ندیم، محمد بن اسحاق (۱۳۶۶ش)، *کتاب الفهرست*، ترجمه: رضا تجدد، تهران، امیرکبیر.
- اشپولر، برتولد (۱۳۷۳ش)، *تاریخ ایران در قرون نخستین اسلامی*، ترجمه: جواد فلاطوری و مریم میراحمدی، تهران، انتشارات علمی و فرهنگی، چاپ چهارم.
- اصفهانی، ابوالفرج علی بن حسین (۱۳۵۸ش)، *الغانی*، ترجمه: محمدحسین مشایخ فریدنی، تهران، بنیاد فرهنگ ایران.
- امین، احمد (۱۹۶۶م)، *ضحی الاسلام*، مصر، قاهره.
- بیهقی، ابوالفضل محمد بن حسین (۱۳۷۴ش)، *تاریخ بیهقی*، تصحیح: خلیل خطیب رهبر، تهران، مهتاب.
- جابری، محمد (۱۳۸۰ش)، *جدال کلام، عرفان و فلسفه در تمدن اسلامی*، ترجمه: رضا شیرازی، تهران، یادآوران.
- جاحظ، ابن عثمان عمرو بن بحر (۱۹۶۵م)، *رسائل*، شرح: عبدالسلام هارون، قاهره، مکتبه الخانجی.
- جزری، ابن اثیر، (۱۳۷۱ش)، *تاریخ کامل بزرگ اسلام و ایران*، ترجمه: ابوالقاسم حالت، تهران، مؤسسه مطبوعاتی علمی.
- جوینی، عطاملک (۱۳۸۵ش)، *تاریخ جهانگشای جوینی*، تصحیح: محمد قزوینی، تهران، چاپ چهارم.
- جهشیاری، ابو عبدالله محمد بن عبدوس (۱۳۴۸ش)، *کتاب الوزراء و الکتب*، ترجمه: ابوالفضل طباطبائی، تهران، کتابخانه ملی.

- دفتری، فرهاد (۱۳۸۰ش)، *سنت‌های عقلانی در اسلام*، ترجمه فریدون بدره‌ای، تهران، فرزانه.
- دینوری، ابوحنیفه (۱۳۸۳ش)، *اخبار الطوال*، ترجمه: محمود مهدوی دامغانی، تهران، نشر نی، چاپ چهارم.
- رضازاده لنگرودی، رضا (۱۳۸۵ش)، *جنبش‌های اجتماعی در ایران بعد از اسلام*، تهران، فرهنگ نشر نو.
- شهرستانی، محمد بن عبدالکریم (۱۳۳۵ش)، *الملل و النحل*. ترجمه: افضل‌الدین صدر ترکه اصفهانی، تصحیح: محمدرضا جلالی نایینی، تهران، علمی.
- صفا، ذبیح‌الله (۱۳۶۷ش)، *تاریخ ادبیات ایران*، تهران، فردوس، چاپ چهارم.
- طبری، محمد بن جریر (۱۳۷۵ش)، *تاریخ طبری*، ترجمه ابوالقاسم پاینده، تهران، اساطیر، چاپ پنجم.
- غزالی، ابوحامدمحمد، (۱۳۶۲ش)، *فضائل الانام من الرسائل حجة الاسلام*، تصحیح: عباس اقبال، تهران، بی‌جا، چاپ دوم.
- قزوینی رازی، عبدالجلیل (۱۳۹۱ش)، *نقض؛ بعض مطالب النواسب فی نقض بعض فضائح الروافضه*، تصحیح: میرجلال‌الدین محدث ارموی، قم، سازمان چاپ و نشر.
- قمی، محمد بن حسن (۱۳۸۵ش)، *تاریخ قم*، ترجمه: حسن بن علی بن عبدالملک قمی، تصحیح: محمدرضا انصاری قمی، قم، کتابخانه آیت‌الله مرعشی نجفی.
- کرین، هانری (۱۳۸۰ش)، *از مجموعه تاریخ کمبریج*، ترجمه: حسن انوشه، تهران، امیرکبیر.
- کریستن سن، آرتور (بی‌تا)، *ایران در زمان ساسانیان*، ترجمه: رشید یاسمی، تهران، امیرکبیر.
- گلدزیهر، ر. ناث (۱۳۷۱ش)، *اسلام در ایران؛ شعوبیه نهضت مقاومت ملی ایران علیه امویان*، ترجمه: محمدرضا

- افتخارزاده، تهران، میراث تاریخی ایران و اسلام.
- گوتاس، دیمتری (۱۳۸۱ش)، *تفکر یونانی، فرهنگ عربی، ترجمه:* محمدسعید حنایی کاشانی، تهران، مرکز نشر دانشگاهی.
- مادلونگ، ویلفرد (۱۳۷۷ش)، *فرقه های اسلامی، ترجمه:* ابوالقاسم سری، تهران، اساطیر.
- مجهول المؤلف (۱۳۶۶ش)، *تاریخ سیستان، تصحیح:* ملک الشعراء بهار. تهران، پدیده خاور، چاپ دوم.
- مجهول المؤلف (۱۳۷۸ش)، *مجموع التواریخ و القصص، تصحیح:* ملک الشعراء بهار، تهران، کلاله خاور، چاپ دوم.
- مسعودی، ابوالحسن علی بن حسین (۱۳۴۷ش)، *مروج الذهب و معادن الجوهر، ترجمه:* ابوالقاسم پاینده، تهران، بنگاه ترجمه و نشر کتاب.
- مقدسی، ابو عبدالله محمد بن احمد (۱۳۸۵ش)، *احسن التقاسیم فی معرفة الاقالیم، ترجمه:* علی نقی منزوی، تهران، کومش.
- نوبختی، حسن بن موسی (۱۳۵۳)، *فرق الشیعه، ترجمه:* محمدجواد مشکور، تهران، بنیاد فرهنگ ایران.